புது உலகம்

பழையபடியும் நான் என் சொந்த ஊருக்கு வந்து ஒரு வருஷமாகிறது. போன வருஷத்தோடு என் பள்ளி வாழ்க்கையும் முடிந்து விட்டது. அதற்கு முன்னால் சுமார் ஆறு வருஷகாலம் திருநெல்வேலியில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னோடு படித்தவர்களில் என் நண்பர்களாயுள்ள இரண்டொருவர், சர்க்கார், ரயில்வே முதலியவற்றில் உத்தியோகங்களைத் தேடி அமர்ந்து கொண்டார்கள். என்னைவிட அவர்கள் கெட்டிக்காரர்கள். என்னை முந்திக் கொண்டார்கள். சிலர் சொல்லுகிற மாதிரி "முன்னால் ஒரு நாளைக்கு ஒரு சுற்றுச் சுற்றும் உலகம் இப்பொழுது அதி விரைவோடு ஆயிரம் சுற்றுச் சுற்றும்போது" என் காரியாதிகளை நான் சாவகாசமாகச் செய்து கொண்டிருந்தால்...?

என்னுடன் படித்த என் ஆப்த நண்பர்கள் ஒருவரும் தற்சமயம் திருநெல்வேலியில் இல்லை. என்றாலும், பழகின முகங்கள், அனுபவித்த இயற்கைக் காட்சிகள், சினிமா, நாடகம்-இவற்றில் எல்லாம் பற்றுதல் கொண்டல்ல, நான் வாரத்துக்கு ஒரு முறையாவது திருவெல்வேலிக்கு நடந்தே செல்வது. ஏன் செல்கிறேன் என்பதைப் பின்னால் சொல்லுகிறேன்.

நடந்துதான் எங்கள் ஊருக்குச் செல்ல முடியும். அது திருநெல்வேலியிலிருந்து ஆறுமைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. தாமிரபரணி ஆற்றையொட்டியே, நீரோட்டத்தையும், நெற்பயிரின் அலை

யாட்டத்தையும் பார்த்துக் கொண்டே இலேசாகத் திருநெல்வேலிக்கு வந்துவிடலாம்.

திருநெல்வேலியில் ஜன சந்தடி அதிகமில்லாத ஒரு பகுதி. ஹோட்டல்களுக்குப் பால்விற்றும், தயிர்மோர் ஆகியவற்றை விற்றும் பிழைக்கக்கூடிய ஜனங்கள் அந்தப் பக்கத்தில் வசித்து வருகிறார்கள். அங்கே ஒரு 'பிராஞ்ச்' கடையை ஆரம்பித்து பருத்தி விதை வியாபாரம் செய்து கொண்டு வந்தார் சண்முகம் பிள்ளை. அந்த 'பிராஞ்ச்' கடையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த சங்கரன் செட்டியார் எனக்குப் பழக்கமானவர். அந்தக் கடையில் பருத்தி விதை, கடலைப் பிண்ணாக்கு, தவிடு முதலியவற்றை விற்பனை செய்துவந்தார். நான் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகும்போதும் வரும்போதும் அந்தக் கடைக்கு முன்பாகத்தான் செல்லவேண்டும். மத்தியானம் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து வரும்போதும் அந்தக் கடையில் உட்கார்ந்து பத்திரிகை படித்துவிட்டு வீட்டுக்குச் செல்வேன். இதன் மூலமாகத்தான் அவர் எனக்கு அறிமுகமானார்.

தவிரவும் லீவு நாட்களில் நான் அங்கேதான் போய் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பேன். பருத்தி விதை வியாபாரம் மாலை ஐந்து மணியிலிருந்து இரவு பத்துமணி வரையிலும் நடக்கும். மற்ற நேரங்களில், குறிப்பாக சந்தை நாட்களில், வெளியூர் வாசிகள் ஏகதேசமாக சாமான் வாங்க வருவார்கள். ஆகவே, நாங்கள் இருவரும் பகலெல்லாம் உலகத்தைத் திருப்பி ஒரு லட்சிய ஸ்தானத்தில் நிறுத்தப் போகிறவர்கள் மாதிரி தத்துவ சம்வாதம் செய்து கொண்டு இருப்போம். அவருக்கு இலக்கியத்தில் ஈடுபாடும் பரிச்சயமும் உண்டு. அதனால் எங்கள் பேச்சுக்கு ஓய்வு ஒழிவு இல்லாமல் போய்விட்டது. கம்பனின் கற்பனை, பாரதியின் மறுமலர்ச்சி, சங்கப் புலவர்களின் மனோ தர்மங்கள், மனித வாழ்க்கையின் சாரத்தைப் பிழிந்து உருவாக்கிய சிறு கதைகள்,

இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் சமூக வாழ்வு நல்ல நிலையில் அமைய வேண்டிய அவசியம்-எல்லாம் எங்கள் பேச்சில் தினந்தோறும் அடிபட்டுப் போய்த் திரும்பவும் வந்து புகுந்துகொண்டே இருக்கும்.

அவருடைய கடை 'ஒரு நாளைக்கு ஒரு சுற்றுச்' சுற்றும் உலகத்தில் இருந்தது. அதற்கு ஒரு சான்றாக அந்த இடத்தில், ஒன்றிரண்டு தகரம்போட்ட வீடுகள், கொல்லம் ஓடுபோட்ட கூரைகள் தவிர மற்ற வீடுகள் எல்லாம் நாணற்புல் வேய்ந்த கூரை வீடுகளாகக் காட்சியளித்துக்கொண்டு இருக்கின்றன. அந்தப் பக்கத்து வாசிகளின் வாழ்க்கையின் தன்மை அக்பர் ராஜ்யத்திலும் சரி, ஆங்கில சாம்ராஜ்யத்திலும் சரி உயரவும் இல்லை; தாழவும் இல்லை அவர்களின் நடமாட்டத்தின் கதியும் மாறுதலடைந்து வேகமடையக் காரணம் இல்லையல்லவா?

முன்னால் சொன்னமாதிரி இப்பொழுது என் சொந்த ஊருக்கு வந்துவிட்டேன். ஒரு வருஷ காலமாக எத்தனையோ புத்தகங்கள் படித்தேன். என்னுடைய ஊரும் ஒரு நாளைக்கு ஒரு சுற்றுச் சுற்றும் உலகின்' ஒரு மூலையில் அடங்கி ஒடுங்கிப் போய்க் கிடக்கிறது. என் ஊரும் என்னைப் போல் ஒரு சோம்பேறி முடம். நான் அந்த ஊரையே வளைய வளைய வருவதைத் தவிர, வெளியேறிப் போய்ப் புது உலகின் நாகரிகத்தில் கலக்க முடியவில்லை. ஹோட்டல்கள், சினிமாக்கள், ஆபீஸ்கள், மில்கள், மாடகூடங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொரு ஊரும் தன்னகத்தில் உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்க, என் ஊர் பழைய பட்டிக்காடாகவே இருக்கிறது.

என்னிடத்தில் ஒரு சுபாவம் உண்டு. அதாவது நான் பார்த்த அதிசயங்களையோ, படித்தறிந்த விஷயங்களையோ பிறரிடம் சொன்னால்தான் என் மனம் ஆறும். ஆனால் என் பேச்சுக்குக் காதுகொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தால் எங்கள் ஊர்வாசி

களின் காலம் ஓட வேண்டுமே? அதனால்தான் வாரத்துக்கு ஒரு முறையாவது திருநெல்வேலிக்குச் சென்று சங்கரன் செட்டியாரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு வருவேன். அவருக்காகத் தான் நான் அங்கே செல்வது. எங்கள் இலக்கிய சர்ச்சை இப்படியே சுமார் ஆறுமாத காலம் நடந்துகொண்டு வந்தது. ஆனால் அவரோ திடீர் என்று என்னை உதறித் தள்ளிவிட்டு, நான் என் உண்மைச் சொரூபத்தோடு புகுதற்கு இயலாத அந்தப் புது உலகத்திற்கு 'ஆயிரம் சுற்றுச் சுற்றும்' உலகத்திற்குப் போய் விட்டார். அவர் மேலும் குற்றம் இல்லை. உலகத்தின் சுழற்சியினால் உண்டான சுழல் காற்றில் துரும்புபோல அகப்பட்டுக்கொள்ள வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது.

விஷயம் என்னவென்றால், சரக்குகள் சீக்கிரம் விற்பனையாக வில்லை என்று தம் 'பிராஞ்ச்' கடையை மூடிவிட்டார் சண்முகம் பிள்ளை. அதனால் செட்டியார் தம் வேலையை இழந்தார். இதற்கு யாரைத்தான் குற்றம் சாட்ட முடியும்? மனிதனுக்கு ஆகட்டும், பொருள்களுக்கு ஆகட்டும், வேகமான இயக்கமும் நடமாட்டமும் இல்லாவிட்டால் இந்தப் புது உலகில் பலன்களை எதிர்பார்க்க முடியாது அல்லவா?

கடைசியில் சங்கரன் செட்டியாரின் மூத்த சகோதரர் அவருக்குக் கொஞ்சம் பண உதவி செய்து திருநெல்வேலி ஜங்ஷனில் ஒரு வெற்றிலை பாக்குக் கடை வைத்து வியாபாரம் செய்யச் சொன்னார். அன்று முதல் தம் மனதுக்கு ஒவ்வாமல் வெற்றிலை பாக்குக் கடையை நடத்தி வருகிறார் செட்டியார். அவர் இப்படிக் கஷ்டமான நிலையை அடைந்ததற்குக் காரணம் அவரேதான்.

திருநெல்வேலியில் நான் படித்துக்கொண்டிருந்த சமயம், அப்போது அங்கேயுள்ள மிராசுதார் ஒருவர், அந்த வருஷம் அறுவடைக் காலத்திலிருந்து தென்காசிப் பக்கத்தில் உள்ள தம்

நன்செய் நிலங்களை மேற்பார்த்துக் கொள்ள நம்பிக்கையுள்ள வராகவும், சாமர்த்தியம் உடையவராகவும் இருக்கும் ஒருவரை நியமித்து விடலாம் என்று எண்ணியிருந்தார். அவருக்கும் செட்டியாருக்கும் ஒரு வகையில் அறிமுகமாகி இருந்தது. அதனால் அவரிடம், ஆள் தேவையாய் இருக்கும் சமயத்தில் தமக்குத் தகவல் கொடுக்க வேண்டும் என்று செட்டியார் தெரிவித்திருந்தார். அவரும் சரி என்று உறுதி கூறினார். சிறிது நாட்கள் கழித்து நானும் செட்டியாரும் சந்தர்ப்பவசமாக அந்த மிராசுதார் வீட்டுக்குப் போக நேர்ந்தது. அப்பொழுது மேற்படி வேலைக்கு முன்னமேயே ஒரு ஆளை நியமித்துவிட்டார் என்று எங்களுக்குத் தெரிய வந்தது. அது விஷயமாய் அவரிடம் விசாரித்ததில், "என்ன செய்கிறது ஐயா? எனக்குப் பல அவசர ஜோலிகளிடையில் ஞாபகம் இருக்குமா? அடிக்கொரு தடவை வந்து நீங்கள் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு இருக்க வேண்டும். உங்கள் நினைவு இல்லாமல்தான் நெல்லையப் பிள்ளையை அமர்த்தி விட்டேன். வேலைக்காகவே அடிக்கொரு தடவை எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதும் போவதுமாக இருந்தார். அவரைப்போல் எதற்கும் நீங்கள் முந்திக் கொள்ள வேண்டும்" என்றார்.

சங்கரன் செட்டியாருக்கு நம்பிக்கை பாழாகி மனம் உடைந்து போயிருக்கும் என்று நான் நினைத்துக்கொண்டேன். எனக்கும் கூட ஏமாற்றமாக இருந்தது.

கடைசியில் இருவரும் திரும்பி வந்தோம். வரும் வழியில் செட்டியார் என்னிடம் சற்று மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு, "எனக்கு வருத்தமாகத்தான இருக்கிறது. ஆனாலும் நெல்லையப்ப பிள்ளை, ஒரு வேலையும் இல்லாமல் பிள்ளை குட்டிகளோடு சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தார். அவருக்கு முந்தி நாம் வேலை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால் அவர் பட்டினிகிடந்து சாக வேண்டியது தான்" என்றார்.

“இந்த வேதாந்தத்தால் என்ன பிரயோஜனம்? சோற்றுக்குத் திண்டாடும் நூற்றுக்கணக்கான ஆட்கள் ஒரு வேலைக்கு ‘அப்ளிகேஷன்’ போடுகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். இப்போது பணக்காரர்கள் உத்தியோகத்தைத் தேடாமல் பேசாமல் இருக்கிறார்களா? நீங்கள் சொல்லுகிறபடி பார்த்தால் முன்கூட்டி அவசரப்பட்டு வேலை தேடிக்கொள்ளும் ஒருவனுக்கு ஆயிரம் தூக்குப் போட்டாலும் ஏற்கும் எத்தனை பேர் வேலை கிடைக்காமல் தற்கொலை செய்தோ, பட்டினி கிடந்தோ சாகிறார்கள்? ஆகவே முன்கூட்டி வேலை தேடிக் கொள்கிறவன் குற்றவாளிதானே? இந்த நியாயம் பேசினால் உலகம் ஏற்றுக் கொள்ளுமா?” என்று கேட்டேன்.

செட்டியார் பேசாமல் நடந்து வந்தார்.

பிறகு ஏழெட்டு மாதம் பருத்திவிதைக் கடையில் இருந்தார் செட்டியார். அப்புறம் வெற்றிலை பாக்குக் கடை வைத்தார். இப்போது வாரத்துக்கு ஒரு முறையாவது சென்று அந்தக் கடையில் உட்கார்ந்து செட்டியாரோடு பேசிக்கொண்டு இருப்பேன். நாங்கள் பேசக்கூடிய பொருளும், ஏவலும் சரியாகவே அமைந்திருந்தன. ஆனால் இடம் மட்டும் பொருத்தமாக அமையவில்லை. ஏனென்றால் அந்த இடம் புது உலகத்தில் அல்லவா இருக்கிறது? முன் போலவே ஏதாவது இலக்கிய சம்பந்தமாகப் பேசத் தொடங்கினால் அதற்கு எத்தனையோ தடங்கல்கள். சில சமயங்களில் அழகான செய்யுளைப் பாதி சொல்லியிருப்பேன். அப்போது ஒருவர் வந்து, “காலணாவுக்கு வெற்றிலையும் பாக்கும் சீக்கிரம்” என்பார். அப்போது எனக்கு எரிச்சலாக இருக்கும். செட்டியாருக்கு ஒரு கண் அழும்; ஒரு கண் சிரிக்கும். வந்தவருக்குச் சாமானைக் கொடுத்துவிட்டு என்னைப் பார்ப்பார். நானும் அந்தச் செய்யுளைச் சீக்கிரம் சொல்ல வேண்டும் என்று படபடப்பாகச்

சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே வந்தவர் மேலும், "இன்னொரு பாக்குக் கொடும் ஐயா, எல்லாம் ரொம்ப சின்னப் பாக்காக இருக்கு" என்று கோபத்தோடு என்னைப் பார்த்து விட்டுச் சொல்லுவார்.

கடையில் அவருடைய காரியம் முடிந்ததும் போய் விடுவார்.

நான் அடுத்த நபர் வருவதற்கு முன்னாலேயே என் அரை குறைப் பாட்டைச் சொல்லி அதற்கு நான் கண்ட விசேஷ அர்த்தத்தையும் சொல்லி விடவேண்டும். அந்தப் புது உலகில் பிரவேசிக்கப் போய் என் இலக்கிய விவகாரத்துக்கும் வேகம் கொடுக்க வேண்டியதாய்விட்டது. ஆனால் அவசரமும் பதற்றமும் சேர்ந்தால் கவிதா ரசனை எங்கே? என் பழைய உலகின் இன்பங்களைப் புது உலகில் அனுபவிக்க இயலவில்லை. பாலைநிலத்தில் நெல் விதைக்க முடியுமா?

அன்றொரு நாள் சில மர உத்தரங்கள் வாங்க வேண்டும் என்று என் தகப்பனார் என்னையும் திருநெல்வேலிக்கு அழைத்துச் சென்றார்; இருவரும் மரக்கடைக்குப் போனோம். அந்தக் கடைக்காரர் எங்களுக்கு அறிமுகமானவர். அவர், அப்போது மரச் சாமான்களுக்கு ரொம்ப 'டிமாண்டு' இருப்பதாகவும், தம் கைவசம் உத்தரங்கள் இருப்புக் கிடையாது என்றும், அன்று மத்தியானம் ஒரு மணிக்கு உத்தரங்கள் தம் கடைக்கு வந்து இறங்குவதால் எங்களை அந்த நேரத்திற்கு வரும்படியும் சொன்னார். அதனால் என் தகப்பனார் வக்கீல் வீட்டுக்கு ஒரு ஜோலியின் நிமித்தம் போனார். நான் செட்டியார் கடைக்கு வந்தேன்.

காலை ஆறு மணி முதல் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரையில் அவருக்கு ஒரே பரபரப்பு, அவசர உலகத்தை அவர் கடை பிரதிபலித்துக் கொண்டு இருந்தது. அப்போது அவசரமாக ஒருவர் வந்தார். அவர் ஒரு கம்பெனியின் குமாஸ்தா என்று தெரிய வந்தது.

அவர் அவசர அவசரமாக 'ஒரு சோடா கொடும்' என்று கேட்டார்.

அப்போது பக்கத்துக் கடையில் இருந்த ஒருவர், "ஏது அவசரமாயிருக்கே?" என்று அந்த குமாஸ்தாவைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

"இன்னிக்குப் புரொப்ரைட்டர் மெட்ராஸுக்குப் போறார். அதனால் அவரிடம் சீக்கிரம் அக்கௌண்ட்டை முடிச்சுக் கொடுத்துடணும்' என்று சொல்லி விட்டுச் சோடாவைக் குடித்தார். அவ்வளவுதான் சிட்டாகப் பறந்து விட்டார்.

நான் செட்டியாரைப் பார்த்து, "நீங்கள் வேறு ஏதாவது ஒரு தொழில் செய்யக் கூடாதா? பேசுவதற்கும், உட்காருவதற்கும் மூச்சு விடுவதற்கும்கூட நேரமில்லாமலா இருப்பது?" என்றேன்.

அவர் சிரித்துக் கொண்டே "வேறு என்ன தொழில் செய்ய?" என்று சொல்லிவிட்டுத் தன்னுணர்வில்லாமல் வீதியைப் பார்த்தார். நானும் என் முகத்தை வேறுபுறமாகத் திருப்பி, ஒருவித நோக்கமும் இல்லாமல் அடுத்த கடையைப் பார்த்தேன். அங்கே ஒருவர் பத்திரிகை படிக்கும்போது, 'உடனடியான பிரச்னையைத் தீர்க்கத் தாமதம் இல்லாமல்...' என்று வாசித்த சொற்கள் என் சிந்தனைகளைக் கிளறிவிட்டன.

"தெய்வமே! இந்த உடனடியான பிரச்னையைத் தீர்த்ததும் உலகம் அமைதியோடு உட்கார்ந்துவிடப் போகிறதா, என்ன? எதற்கு இந்த அவசர நடமாட்டம்? சீக்கிரமாகக் காரியத்தை முடித்ததும் நிம்மதியாக வாழப்போகிறார்களா? என்ன அர்த்தமற்ற அவசரம்! குமாஸ்தாவுக்கும், முதலாளிக்கும் ஒரே அவசர கதி! இந்த அவசர வேலைகளின் பலன்கள் எல்லாம் எந்தப் பெரும் பூதத்திற்கு இரையாகப் போகப் போய், மேலும் மேலும் அவசரம் முளைத்துக் கொண்டே இருக்கிறது? இன்றும் அந்த வேகம்தான்; நாளையும்

இதே வேகந்தான்; இதே வேகந்தான் வருஷக் கணக்காய் இருந்து கொண்டே வருகிறது. இதிலிருந்து விடுபட்டு மனித வர்க்கம் பிரச்னை நீங்கி அலுப்பாறப் போவது என்றோ?...."

சங்கரன் செட்டியார் என்னைப் பார்த்து, "உங்கள் அப்பா வருகிறார்" என்றார். சிந்தனை கலைந்து முகத்தைத் திருப்பினேன். என்னையும் அந்த அவசரம் பீடிக்கப் பார்க்கிறது போலும்! என் பழைய உலகத்திற்கே நான் போய் விடவேண்டியதுதான். என் தகப்பனார் வந்து கோபத்தோடு என்னைப் பார்த்து,

"உன் பாட்டுக்கு இங்கே வந்து உட்கார்ந்து கொண்டால் மரக்கடைக்குப் போகிறது எப்பொழுது? எவ்வளவு நேரம் ஆய்விட்டது? உம் எழுந்திரு, செய்ய வேண்டிய வேலையைக் காலாகாலத்தில் செய்து முடிக்க வேண்டாமா?" என்றார்.

'செய்து விட்டதும் கவலையெல்லாம் தீர்ந்து போய் விட்டதாக்கும்' என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே எழுந்தேன்.

